

Генерал кооперативної НИВИ

Заслуженого працівника сфери послуг України Миколу Філімоновича Мосійчука знаю не менше, як чверть століття. А він змінюється: такий же стрункий, підтягнутий, говіркий. От тільки літа не стоять на місці: ось уже й накувала йому зозуля ювілейних 80.

Він прийшов у кооперацію в юнацьких 17 – у рідну Мізоцьку райспоживспілку тодішнього однойменного району.

Далі його життєвий політ ставав усе впевненішим та масштабнішим: заступник директора міжрайбази, завізир Дубенської та Млинівської райспоживспілок, директор Сарненської міжрайбази, голова правління Сарненської райспоживспілки, заступник голови правління облспоживспілки. І, врешті-решт, її голова: у період з 1983-го по 2000-ий рік. Затим працював директором кооперативного економіко-правового коледжу. А потім очолював обласну організацію ветеранів споживчої кооперації.

Тут, у кабінеті, де зазвичай зустрічаються ветерани, разом гортаємо сторінки його незрадливої пам'яті... Скільки їх, більш і менш колоритних, зберігає в підсвідомості ця людина-легенда, людина-епоха рівненської кооперації? Бо хто б там що не казав, а епоха Мосійчука, якого справедливо можемо назвати генералом кооперативної ниви, міцно вкоренилася в кількох поколіннях жителів нашого гостинного краю.

Самі лише масштаби тієї мате-

ріальної бази, яку створило для нас його покоління, вражають. Уже не кажу про обсяги виробництва та заготівель. Вдумайтеся тільки: кооперативне хлібопечення – це понад тисячу тонн продукції на добу, близько 15 тисяч тонн м'яса в забійній вазі за рік та 180 тисяч тонн картоплі в сезон.

– Кооперація й справді була державою в державі. Ми були своєрідною монополією, але ж самі заробляли кошти та створювали власну матеріальну базу, яка служить людям і сьогодні, – каже Микола Мосійчук. – А коли не вистачало власних потужностей, тоді долучали до співпраці агропідприємства.

Ми пригадуємо світлої пам'яті Володимира Плютинського, з яким у Миколі Філімоновича були дружні стосунки, що, так би мовити, перейшли від Володимира Гайдюка – саме його змінив Мосійчук на посаді голови правління облспоживспілки.

– Діючий торговельний комплекс у Зорі будувала агрофірма «Зоря»: ми ж викупили його, оснастили торговельним обладнанням і відкрили в 1990 році. Водночас агрофірма мала власний консервний завод: то ми для нього обладнання через Центроспілку замовили. І в агрофірмі, і в коопе-

рації були звірогосподарства: тож обмінювалися маточним поголів'ям. А ще ми брали у Плютинського на переробку яблука з пальметного саду: пригадуєте, який то був сад! Зорянському споживчому товариству агрофірма теж постійно допомагала, насамперед, транспортом. Ми ж неодноразово обирали Володимира Антоновича делегатом наших кооперативних з'їзтів: він глибоко розумів сутність кооперації. А, скажімо, в Гоцанському районі тодішній радгосп «Тучинський», який очолював знаний аграрій Микола Зінчук, звав кафе «Тучанка», і ми його викупили.

Але й кооператори немало робили для селян: не було такої ферми в господарствах краю, де не було б магазину з товарами першої необхідності.

– Господарства надавали приміщення, ми їх обладнували й обслуговували тваринників, у тому числі за заявками. Яюсь, коли очолював Сарненську райспоживспілку, приїхав до мене завідуючий відділом обкому партії Іван Мірошніченко, та й каже: «Поїхали разом у Карпилівку на ферму, подивимось, як ви там людей обслуговуєте». Ідемо: звісно ж, без жодного попередження. А там якраз товари за заявками люди от-

Микола Мосійчук разом із головою обласної організації ветеранів України Олександром Ковальчуком.

римують. Мірошніченко дуже зрадив: матеріальне забезпечення тваринників було питанням номер один. А якщо в селі проживало більше 25 жителів, треба було неодмінно відкривати стаціонарну торговельну точку – так уряд вирішив, – чітко, ніби це було вчора, розповідає Микола Мосійчук.

І тут таки пригадує випадок, як на засіданні правління Укоопспілки його покритикував тодішній голова Литвиненко: за те, що в бригадному селі Загребля немає тієї «стаціонарної торговельної точки».

У Мосійчука такої інформації не було: тож не встигло закінчитися правління, як він чимдуж помчав у те село: до речі, його рідного Здолбунівського району.

При в'їзді побачив ларьок, а на виїзді, на колгоспній фермі, працював магазин. Це підтвердив довідками голова сільради. Телефонує Мосійчук голові правління й каже: мовляв, несправедливо ви мене вчора критикували. І розповідає справжню ситуацію. Словом, чиновника, який готував документи на правління, довелося звільнити. Натомість Мосійчука ще довго ставили в приклад за діловий підхід до роботи та товарне насичення навіть найвіддаленіших магазинів.

Утім, коли настали «лихі 90-ті», товари з прилавків наче вітром змело. Обласна газета «Червоний прапор» не раз і не два критикувала кооперацію й особисто голову правління: ото вже діставалося йому на горіхи!

Словом, усякого було. Тож і не дивуюся, що знаний наш кардіохірург Борис Тодуров, який оперував мене, запитав: «Чого в тебе серце таке зношене?». «Е, кажу, від обкомів, від облвиконкомів, від газетної критики».

Микола Мосійчук 16 років (чотири скликання поспіль!) був депутатом обласної ради, 14 із них очолював її головну – бюджетну комісію. Свого часу штатом облради не було передбачено посади заступника голови – тож його «правою рукою» був голо-

ва бюджетної комісії. Ось фото: поруч із головою обласної ради Романом Василичим наш Микола Філімонович, допомагає вести сесію. Та що казати: голова бюджетної комісії всієї області – це дуже непросто! На його пам'яті в 1990-му до сесійної зали занесли жовто-блакитний прапор, передвісник нашої незалежності, яка вже наближалася.

Коли в роботу вкладаєш душу й серце, Господь дає тобі дар відчувати, можливо, навіть прихований до певного часу потенціал інших людей... Цим даром теж володіє Микола Мосійчук.

Коли в 1991 році голову правління Володимирецької райспоживспілки забрали в область, постало питання, хто ж її очолить. Претендентів, зрозуміло, вистачало. Втім, Мосійчук заочно познайомився зі справою директора райкоопуніверсаму Петра Бараша. І офіційно порекомендував його кандидатуру. Оскільки ж пайовики добре знали ділові та людські якості Петра Федоровича, то головою правління обрали саме його.

– Радію, що в 2006-му вже облспоживспілка потрапила в добрі руки Петра Федоровича: хоча «придане» йому дісталося не з кращих – спробуйте лише з мільйонними кредитами впоратись! Він – впорався і мудро веде кооперативний корабель через рифи непростого нинішнього часу.

Тримайтеся, Батьку! – хочеться сказати Миколі Філімоновичу від усіх кооператорів краю. Хай здоровою й щасливою буде Ваша родина: вірна дружина Лідія Романівна, з якою в парі Ви ось уже 56 років, син Ігор і донька Наталія, троє Ваших онуків!

Звісно, вони першими привітали Вас із достойним ювілеєм. А друга Ваша родина – кооперативна – теж надсилає вітання від багатьох тисяч небаждужих сердець. Ви потрібні всім нам!